

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

de peccatorum confessione. cap. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

mentem putes inferiorem. Deus pater misericordiarum est, miserationum suarum non est numerus. Sperant in illo. Sperantes in domino misericordia circumdabit. dum te poenitet, dum speras dum precaris etiam sancti pro te orant, angeli vota tua offerunt deo, Christus ipse pro te patrem interpellat, dicente Iohanne Apostolo: Aduocatum habemus apud patrem Iesum Christum iustum & ipse est propitiarius pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum sed etiam pro totius mundi. Desperantium vero Christus non aduocatus est sed iudex. Considera igitur utrum tibi sit melius veniam sperare ut Christi patrocinio subleueris, an desperare, ut eiusdem iudicio damneris & in aeternum pereas. Hactenus de poenitentia, nunc de confessione peccatorum quae poenitentiam comitari debet, aliquid memoremus.

De peccatorum confessione. Cap. XV.

Tria sunt peccatorum genera: aut enim peccamus cogitatione aut verbo aut opere. Per ista mentem discurrendo, postquam conscientiam diligenter accurateque exanimauerimus, tam de omnibus quam de singulis, in quibus deo vel proximo aliqua illata est iniuria dolentes moerisque in primis, & ante sacerdotem veluti ante Christum reuerenter genibus prouoluti cuncta illi exponamus occultemus nihil. Manifestanda est enim medico aegritudo, ut ille adhibitis remedijs instauret sanitatem. Illi autem animarum nostrarum medici sunt quibus concessa est soluendi ligandique potestas ab eo qui dixit: Accipite spiritum sanctum. Quorum remiseritis peccata remissa erunt, & quorum retinueritis retenta sunt. Ab eo inquam qui est sacerdos in aeternum qui in caelum ascendens vicarios nobis in terra reliquit ipsos sacerdotes, & Petro curam ouium suarum pastor bonus commendans, atque clauis regni caelestis tradens dixit, Quodcunque solueris super terram erit solutum & in caelis & quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum & in caelis. Non dubitemus igitur,

1. Iohan. 2.

Iohan. 20.

Matth. 16.

quin peccatum illud deletum sit, quodcunque Christi sacer-
 dotes rite dimiserint. Ab eo ius soluendi atque ligandi
 acceperunt, quod potest omnia, & per quem facta sunt
 omnia in caelo & in terra & in omnibus abyssis. Ipsi iu-
 dicent inter lepram & lepram, ipsi peccatorum nostro-
 rum morbos curent, ipsi nos ad aeternam transmittant
 salutem, suppeditantes quicquid ad eam assequenda no-
 bis necessarium fuerit. Necessarium est autem baptismo ab-
 luiti, chrismate inungi, sed quoniam etiam post haec in
 multis delinquimus, nihil deum ita necessarium est, ut pec-
 catorum cum poenitentia confessio. Hac sola quoties ca-
 dimus, erigimur & stamus. Baptismus quidem sordes
 ante se contractas eluit semel confessio semper. Caeterum
 quod etiam per martyrium aboleantur peccata non am-
 bigimus domino dicente, Qui perdidit animam suam
 propter me & euangelium, saluam faciet eam, & per elee-
 mosynarum largitatem, cum idem dicat, Date eleemo-
 synam, & ecce omnia munda sunt vobis, & per iniuria-
 rum condonationem quia scriptum est, Si dimiseritis
 ex corde fratribus vestris peccata ipsorum, & pater ve-
 ster caelestis dimittet vobis peccata vestra & per exhor-
 tandi studium, quo alios a flagitio ad virtutem reuo-
 care nitimur, quia dicitur: Si quis conuerti fecerit pec-
 catorem ab errore viae suae, saluat animam eius & ope-
 rit multitudinem peccatorum: & si qua alia sunt per quae
 remitti crimen dicatur, non ideo poenitentiae confessio
 nisiue sacramentum excludi putes, nec sine ipso te salua-
 dum credas, si talia feceris: nisi enim peccasse poenituerit,
 nihil ista prodierunt. Peccato deus offenditur. Quod si
 pro peccato quo deum offendisti, non dolcas, careas chari-
 tate, sine qua (teste Pau. apost. in quo Christus locutus est) nec
 corpus tradere ut ardeat, nec facultates in cibos pau-
 perum distribuere, nec hominum angelorumque linguis lo-
 qui, nec fide motes transferre, quicquam prodesse poterit. Poeni-
 tentiam itaque agere oportet, & illa non omittitur. Quic-
 quid enim pie sancteque agitur, appendix poenitentiae est
 & pro culpa satisfactio, ut purgatorij poena vel breui-
 or sit, vel nulla, si plene in vita satisfactum fuerit, vel e-

Matth. 18.

Mar. 8.

Lucæ. 11.

Matth. 6.

Mar. 11.

Iacob. 5.

tiam vt post culpæ pœnæque abolitionem plus glo-
 riæ in cælo mereri possint. qui hic benefecerint. Restat
 vt dicta euangelica, quæ memorauimus, quæque illis si-
 milia sunt, ita intelligantur. vt si fiant quæ in ipsis præ-
 cipiuntur, peccatori ad emundationem adiumento fo-
 re, si tamen præcesserit pœnitentia cum confitendi pro-
 posito, quando fuerit opportunum. Igitur sic charitas
 ipsa fundamentum & consummatio virtutum est, ita
 pœnitentia finis esse debet peccandi beneque agendi
 initium, vt cætera feliciter succedant deoque grata atq[ue]
 accepta sint. Si quis tamen solam pœnitentiam sibi suf-
 ficere credens confessionem respueret, in hæreticorum
 numero ponendus esset, neque ei profecto prodesse po-
 tuisset pœnitentia ab ecclesiæ corpore separato. Separa-
 tum enim a corpore membrum non viuificatur, sed
 quamdiu diuisum est, manet in morte. Confessionis au-
 tem sacramentum tam veteribus quam nouis homini-
 bus commune est. Primi parentes nostri Adam & Eua Gen. 3
 cum peccassent peccatum suum confiteri coacti sunt,
 deo interrogante quare fecerint quod facere interdicti
 erant, & illis respondentibus qualiter in id criminis in-
 cidissent. Voluit itaque deus a primo homine confessio-
 nis inchoare mysterium vt ostenderet nulli posterore
 claudi confugium ad veniam, quod apertum esset pri-
 mis. Quamobrem & ab his descendentium Israelitæ
 mos fuit, quoties ærumnis oppressi essent, dei opem im-
 plorare cilicio contegi cinere conspergi, ieiunio corpus
 affligere, & præter hæc peccata confiteri, sic humiliati
 deo miserante angustijs liberabantur, & a peccatis qui-
 dem absoluti abibant, præter originis culpam, qua ab-
 solui non poterant, donec redemptor in lege pmissus
 non venisset. Quare nec illorum confessio in lege potu-
 it esse ita plena (nihil enim ad perfectum adduxit lex)
 vt est nostra in euangelio cum illa in parte manca sit,
 hæc per omnia integra & perfecta. Illa simul multo-
 rum, hæc singulorum, illa deo audiente tantum, hæc
 tã dei sacerdote examinãte & ab omnibus absolvente.

Nondum enim illis mediator venerat Christus dominus, per quem nobis referatus est aditus ad caelestia, & cuius cruore a corruptae originis culpa expiati, in sancta cepimus introire, & haeredes fieri non terreni & temporalis regni, ut illi, sed caelestis & aeterni. Ne igitur tanti erga humanum genus beneficii memoriam vlla unquam deleter obliuio, mediatoris atque redemptoris Christi locum in terra tenere ceperunt sacerdotes. Per eos ipse verus agnus pro nobis semel oblatus, quotidie offertur. Per eos ecclesiae sacramenta participamus, remissionemque accipimus peccatorum, & postquam his penitus mundati vita ista decedimus, non iam ad inferos, ut veteres illi, sed ad caelestem patriam, ut in Christo renouari transmigramus. Tantae igitur virtutis est nostra confessio, ut non solum de peccatoribus iustus faciat, sed etiam de terrenis caelestes, de mortalibus immortales, de miseris felices. Haec enim confessio peccata delet, & animam a morte liberat, quod ostendit Ezechias ad dominum dicens; Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animae meae, tu autem eruisti animam meam ut non periret, profecisti post tergum tuum omnia peccata mea. Idem testatur psalmista cum ait, Dixi confitebor aduersum me iniustitiam meam domino, & tu remisisti impietatem peccati mei. Per hanc dum preces effundimus, voti compotes efficimur, eodem propheta dicente; Vias meas enunciaui tibi, & exaudisti me. Per hanc prauis cogitatus dissipatur, & qui boni sunt, succedunt. Sicut Salomon in proverbis affirmat, dicens; Reuela domino opera tua & dirigentur cogitationes tuae. Haec denique sancta confessio diabolo nos ereptos reddit deo, & de filijs tenebrarum filios efficit lucis. Ille qui luxuriose viuendo bona consumpserat, ita ut porcos pasceret, ad patrem supplex confugiens, ac se peccasse confitens, amplexum osculumque patris accipere meruit, & stolam, & annulum, & calciamenta, & conuiuium. Nihil quod male egerat exprobatum ei, sed humilis confessionis merito in haereditatem cum omni latitiae ambitu fuit admissus, in-

Isa. 38.

Psal. 31
Psal. 118.
Luc. 15

genti calamitate in summam beatitudinem commutata. In integrum itaq; restituitur gratia, cum peccator per penitentiam & confessionem humiliatur. Postremo quicquid diximus de penitentia, idem de confessione est sentiendum. Neq; enim perfecta esse potest penitentia sine proposito confitendi, neq; utilis confessio absque penitentia admixtione.

¶ De his qui confiteri negligunt.

Cap. XVI.

DE illis vero qui tam salutiferam peccatorum confessionem peruicaciter deuitant, a via virtutis perpetuo aberrant, quia in tenebris manent, neque quo tendere debeant satis perspiciunt, scriptum est: Qui absconderit scelera sua, non dirigetur: qui autem confessus fuerit & reliquerit ea, misericordiam consequetur. Quid autem prodest id celare hominibus, quod non latet deum? Peccata enim quae nunc vni sacerdoti abscondis, in die iudicii omnibus manifesta erunt, dicente domino: Reuelabo pudenda tua in facie tua. Coram vno modo non vis erubescere? coram plurimis postea confunderis. Omni tamen verecundiae tuae molestia intolerabilior erit iudicis aduersum te seueritas atq; cognitio, ea te peccatis grauatam in barathrum detrudet inferni: ut qui confessionis beneficio per misericordiam dei oblato uti noluisti, terribiles infinitosq; cruciatus patiaris per iustitiam, dicente Osee propheta: Colligata est iniquitas Ephraim, absconditum peccatum eius, dolores parturientis venient ei. Talis itaq; merces illius erit, cuius peccatum nunc absconditum est nolentis illud secundum diuinæ humanæq; legis praescriptum confiteri, palamq; alteri facere. Nam siue timore, siue pudore id faciat, non excusabitur. Magis enim deum timere debuit quam homines, & potius contempto rubore purificari velle, quam subtracta confessione sordescere. Porro sicut hi qui nunc scelerum suorum poenitentes propria confessione se accusant, angelorum patrocinio subleuati erunt ut beati sint; ita

Prou. 18

Naum. 5

Osee. 13